Він і нині скрипаль,
хоч висихає мозок у кістках,
коли стрічає писану, пожеристу,
особливо барванину, яка жалить кожного,
бо найперша прокинулась і виповзла з нори,
а до тої ночі, коли зацвіте папороть,
ще далеко.

Тонко, тонко на скрипці…

Ми не хотіли більше випробувань —
ми опорядили його туди,
куди й кінь не ірже —
сам іржав, пішов і вже повертається.

Сіль ти в очах!

Ми й дочекались. Один питає:

"В тебе ангел на лівому плечі?
Оберіг твій за ременем —
тріска з дерева громовиці?"
Другий прозріває: "А хто на правому сидить?
А хто згинається від торби з громами?"

Тонко, тонко — на скрипці, нехристе!

А ще тонше його іржання,
залишене на тому боці,
розсипане на тому березі —
мусив же чимось він себе виказати!

Сіль ти в очах!

Він і нині скрипаль!

Хіба не надоїв у скрипку молока
від чорної корови із чорним первістком?
Хіба не заклинав?
Хіба не ховав?
Хіба не ждав?
— Тішся, Аріднику! —
А потому, коли скуштував,
хіба не знав,
що п'є кров?

Тремтить деревина — одна лишень —
яка не вклонилась Господові, тріпоче…
Щоб не повісився на ній зрадник,
щоб не впустила вона — одна лишень —
цвяхи з кров'ю розп'ятого,
ховай свою скрипку, ховай…

Він повернувся. Ось безстрашно
іде, граючи, вже на нашому березі,
розпалюючись від

нашого березневого пробудження,
нашого весняного відродження.
Йде і не дивиться під ноги!

Тонко, тонко…

А ми танцюємо навколо нього! —
так наші предки
тільки танцюючи
викопували закляте зілля матриган.